

samvirkende danske Landboforeninger og De samvirkende Husmandsforeninger, og det kunde maaske have været rigtigst, om disse Erklæringer fra Husmandsforeningerne og Landbofordningerne havde foreligget i Bemærkningerne til Lovforslaget. Men hvis jeg ikke er forkert underrettet, gaar de danske Husmandsforeningers Erklæringer om dette Jagtlovsudkast ud paa, at de i et og alt kan tiltræde det; de har altsaa sagt god for det, ogsaa for de Bestemmelser, som det ærede Medlem fra Næstved (Andreasen) saa stærkt og ensidigt dvælede ved. De danske Landboforeninger har ligeledes haft Adgang til at afgive Erklæring, og de har sagt god for Bestemmelserne og tiltraadt dem, naar undtages Bestemmelsen om Jagtprøven. Den højtærede Landbrugsminister har været Landboforeningerne følgagtig, idet Ministeren paa den saaledes givne Foranledning fra Landboforeningernes Side har ændret Forslaget paa dette ene Punkt, har taget Bestemmelsen om Jagtprøven ud af Jagtlovsudkastet, men i øvrigt fremsat Lovforslaget, saaledes som vi afleverede Udcastet til Landbrugsministeriet. Jeg takker Landbrugsministeren herfor.

Jeg havde gerne set, at det var kommet noget tidligere frem overfor Rigsdagen. Vi afgav Udkastet i November 1918, Landboforeningernes og Husmandsforeningernes Svar forelaa, saa vidt jeg ved, i Februar 1919. Der havde været Grund til at haabe, at vi allerede i forrige Rigsdags-samling kunde have faaet Lovforslaget frem til Rigsdagens Behandling, og jeg havde ønsket, at dette kunde være sket. Men det maa vel saa ikke have været muligt. Jeg skal ikke kritisere dette høje Tings høje Præsidium, men jeg vil dog sige, at det er med en vis Sorg, at jeg ser dette Lovforslag, som blev forelagt i Oktober Maaned, først i Januar Maanedes sidste Halvdel blive sat til første Behandling; jeg havde kunnet ønske, at det var kommet til første Behandling noget før, saa kunde de 15 ærede Medlemmer, som uden Tvivl bliver udpegede til at drøfte Sagens mange Enkeltheder, have haft noget længere Tid til deres Arbejde med dette paa Enkeltheder saa rige Spørgsmaal, end de nu vil faa. Men dette har vel ikke været muligt, saa jeg skal blot udtale min Beklagelse af, at det ikke har kunnet lade sig gøre, og udtale mit Haab om, at det til Trods for, at der kun levnes os en ringe Tid, dog vil være muligt at føre dette Lovforslag gennem Rigsdagen i denne Samling.

Jeg anser dette Lovforslag for et

meget vigtigt Lovforslag. Jeg er ikke sikker paa, at alle mine Kolleger er enige med mig i dette Synspunkt; naar jeg ser ud over Salen, kunde jeg næsten faa den Tro, at enkelte Medlemmer ikke anser det for noget særlig vigtigt Lovforslag. Men jeg anser det altsaa for et overmaade vigtigt Lovforslag, ikke mindst, fordi jeg anser det for i allerhøjeste Grad betydningsfuldt at bevare vor Pattedyr- og vor Fuglefauna, og navnlig denne sidste er i rivende Tilbagegang. Den er i Tilbagegang med Hensyn til Arter, og den er ogsaa i Tilbagegang med Hensyn til Individuer. Der er visse vigtige Fuglearter her i Landet, navnlig blandt vore Rovfugle, som staar deres totale Udryddelse som danske Ynglefugle ganske nær, og jeg tror, man vil indrømme, at dette er i højeste Grad beklageligt. En saa stor og smuk Fugl som Fiskeørnen, der tidligere havde mange Reder her i Landet, og som jo er en meget statelig Fugl, er nu saa sjælden, at det er et Spørgsmaal, om den overhovedet mere hører til danske Ynglefugle. Det samme gælder en Fugl som Glenten. Denne smukke Fugl, som indtil for en 30—40 Aar siden var ret almindelig eller i visse Egne endog helt almindelig, er nu lige ved at være udryddet. Jeg ved ikke, om den mere kan henregnes til danske Ynglefugle, eller den ikke kan henregnes dertil, men den staar i alt Fald paa Overgangen til helt at forsvinde som ynglende herhjemme. Der er maaske Reder hist og her, men de holdes hemmeligt af Jordens Ejer, for at de ikke skal blive plyndret af de Ægsamlere, som jo navnlig er ude efter sjældne Fugles Æg. Om Fugle som Odinsfuglen, Ravnene, denne gamle danske Fugl, gælder akkurat det samme, som jeg har sagt om Fiskeørnen og Glenten.

Jeg synes, det er Kendsgerninger, der kræver en vis alvorlig Overvejelse. Vi samler paa Kunstværker herhjemme, vi belønner og hædrer Mænd, som viser Kunstforstaaelse og skaber Samlinger her i Landet, som kan tjene til Glæde for dem, der besøger disse Samlinger, vi hædrer de Personer, som smykker vor smukke Hovedstad med skønne Værker — og det er rigtigst, at vi gør det —, men vi ser med Sindsro, med korslagte Arme paa, at Naturen, den smukke danske Natur, mod hvilken ethvert Kunstværk er fattigt, bliver fattigere og fattigere for hvert eneste Aar, der gaar, at de levende Beboere af denne Natur ved hensynsløse Personers Forfølgelse gøres fredløse her i Landet og fordrives af vor Fauna. Det har vi nu ganske